

Κυρία Κοτσάκη,

Η βοήθός σας με την οποία είχα τηλεφωνική συνομιλία κατ' εντολή σας μου απεύθυνε κάποιες, ερωτήσεις σχετικές με την υπόθεσή μου.

Μία εξ' αυτών, αν θυμάμαι καλά, είχε να κάνει με το πώς έφτασα να χρωστώ τα χρήματα αυτά στις Τράπεζες.

Ήταν νομίζω ότι καλύτερο μου έχει ερωτηθεί μέχρι σήμερα σχετικά με τα χρέη μου, γιατί πιστεύω ακράδαντα, ερωτήθηκε για το καλό μου.

Ενοίωσα λοιπόν την ανάγκη να σας γράψω αυτήν την επιστολή, που εν ολίγοις αποτελεί μία εκ βαθέων εξομολόγηση σε πρόσωπο της απολύτου εμπιστοσύνης μου (αφού εσείς διαχειρίζεστε την υπόθεσή μου), αλλά ταυτόχρονα αποτελεί και μία συνοπτική περιγραφή του τρόπου δημιουργίας αυτού του χρέους που έχει ουσιαστικά συνθλίψει την ζωή μου.

Γεννήθηκα -10-19' (η χρονολογία γέννησης που αναφέρεται στην ταυτότητά μου είναι λανθασμένη) και είμαι το τέταρτο παιδί μιας φτωχής οικογένειας, αναθρεμμένος όμως με όλα τα καλά (ειδικότερα σε ότι είχε σχέση με την διατροφή, την ένδυση, το «χαρτζιλίκι» κλπ. Γεγονός που προϋπόθετε γονείς εργατικούς και φιλόστοργους. Δεν απέκτησε περιουσίες ο πατέρας μας (άλλωστε ξεκίνησε από το μηδέν σαν προσφυγόπουλο) αλλά κατόρθωσε να εντρυφήσει μέσα μας αξίες, που μόνο ικανοί παιδαγωγοί θα μπορούσαν ίσως να κατορθώσουν. Αξίες ιδεαλιστικές και όχι υλιστικές, που επηρέασαν καθοριστικά την μέχρι τούδε ζωή μου.

Από τα 18 μου χρόνια, άρχισα να νοιώθω μέσα μου, μια αόρατη πάλη, μία διαρκή σύγκρουση των εγώ μου, του καλού και του κακού, και δεν ξέρω αν είναι ευτυχές ή ατυχία, πάντα στην σύγκρουση αυτή, υπερίσχυε το καλό «εγώ μου», ειδικά σε θέματα που είχαν σχέση με τις έννοιες εντιμότητα, χρήμα, ήθος, φιλανθρωπία, ελεημοσύνη, ψέμα-αλήθεια, δίκιο-άδικο καλό ή κακό.

Παντρεύτηκα στα 24 μου χρόνια, και απέκτησα δύο παιδιά, που μέχρι πρότινος δεν τα στέρησα τίποτε.

Τα μεγάλωσα με τις ίδιες αξίες που μεγάλωσα και γώ, για να έχω καθαρή την συνείδησή μου απέναντι στο Θεό πρωτίστως, και στην κοινωνία γενικότερα, πιστεύοντας ότι «ού εν τω πολλώ το εύ».

Ίσως να αναρωτιέστε τι σχέση μπορούν να έχουν όλα αυτά μ' αυτό που λέγετε ΧΡΕΟΣ.

Για μένα έχουν, γιατί αυτές οι έννοιες που προανέφερα λειτούργησαν καταστρεπτικά σε βάρος μου.

Με ορισμένα γεγονότα της ζωής μου, πέρα για πέρα αληθινά, θα σας καταδείξω γιατί καταστράφηκα.

Αρχίζω λοιπόν από τον καιρό που ήμουν σπουδαστής Ηλεκτρονικών στη Θεσσαλονίκη, όπου νοίκιαζα με έναν συγχωριανό μου, που είχε προσφάτως ορφανέψει. Τα χρήματα που με κόπο έβγαζε, και έστελνε ο πατέρας μου για να σπουδάσω, θεωρούσα ότι ανήκουν και σ' εκείνον. (Λάθος 1)

Υπηρετώ την στρατιωτική μου θητεία σαν έφεδρος αξιωματικός. Τα προσωπώνια μου στην Μοίρα ήταν «...» και «...».

Παντρεύομαι στα 24 μου (1982) όπως προανέφερα, χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, αλλά για καλή μου τύχη προσλαμβάνομαι σαν ανειδίκευτος εργάτης από την κατασκευαστική εταιρεία ΑΕ που εκτελεί αρδευτικά έργα στην περιοχή μας και από ανειδίκευτος εργάτης φθάνω με σε μία διετία να γίνω επιστάτης της εταιρείας, με διπλές αποδοχές και άπειρη εκτίμηση εργαζομένων και εργοδοτών προς το πρόσωπό μου. Περιέργως υποκύπτω σε παραινέσεις συναδέλφων, και προχωρώ σε σύσταση σωματίου εργαζομένων, που είχε ως αποτέλεσμα την αποπομπή μας από την δουλειά, και την ευπλοκή μας σ' ένα δικαστικό αγώνα με αβέβαιο για μας αποτέλεσμα. Παρασκηνιακά, και ...

εταιρείας ήταν φίλος, μου προτείνετε αποζημίωση 3.500.000 δρχ και επιστροφή στη ... πρόταση που φυσικά απέρριψα, λόγω ήθους. (Λάθος 2).

Πραγματοποιείται ερήμην μου εξωδικαστικός συμβιβασμός με την εργοδότρια εταιρεία με τις εξής προϋποθέσεις:

Αποζημίωση 400.000 δρχ, και επιστροφή όσων επιθυμούν στην εργασία.

Αποχώρηση από το σωματείο, και διάλυση αυτού.

Εγώ εξαιρέθηκα από τον συμβιβασμό γιατί χαρακτηρίστηκα αχάριστος. (Απλά πήρα την αποζημίωση της απόλυσης, περίπου 80.000 δρχ), και παραμένοντας μέχρι αηδίας Ηθικός. Δεν επέστρεψαν άλλοι τέσσερις στην δουλειά και ένας εξ' αυτών συνέχισε τον δικαστικό αγώνα (και δικαιώθηκε) με μάρτυρες εμένα που όπως προείπα πήρα 80.000 και τους τρεις που πήραν 400.000 αποζημίωση.

Πηγαίνοντας κάποια φορά στο Εφετείο για την υπόθεση αυτή βρήκα επάνω στο τραίνο (και συγκεκριμένα μέσα στην Τουαλέτα 5.000.000 (Νοέμβριος 1985), ένα σπίτι δηλαδή που τόσο μου έλλειπε. Παρέδωσα τα χρήματα στο προσωπικό του τραίνου, αν και θα μπορούσα να τα κρατήσω χωρίς να συμβεί τίποτε (Λάθος 3). Μάλιστα δεν αναζήτησα ούτε τα νόμιμα εύρετρα, ούτε και κάποια βεβαίωση από την ασφάλεια που με μέριμνα μου παρέλαβε τα χρήματα από το προσωπικό του τραίνου.

Το έτος 1987 μετά από δύο χρόνια περιστασιακής εργασίας προσλαμβάνομαι στην κοινότητα σαν γραμματέας. Αρχισα να νοιώθω ασφαλής και έβλεπα την ζωή μου να καλυτερεύει. Παράλληλα έβγαζα και κάποια έξτρα χρήματα που με επέτρεπαν, με συγχωρείτε που το αναφέρω έτσι ωμά, να εξακολουθώ να κάνω τον «μαλάκα». Μόνο έτσι μπορώ να αυτό-προσδιοριστώ, αφού μέχρι το 1992 που έμεινα με ενοίκιο πλήρωνα και τα πετρέλαια που έκαιγε η γριά γειτόνισσά μου με τα τρία απορφανισμένα ουσιαστικά εγγόνια της (Ο πατέρας τα εγκατέλειψε και η μητέρα ήταν μαλωμένη με την δουλειά) «επιτρέποντας» το μεγάλο παιδί της οικογένειας να το κλέβει από τα βαρέλια γιατί για κάποιους λόγους (ηθικούς) έτσι έπρεπε να φαίνεται (λάθος 4). Πολλές φορές άφηνα επίτηδες στην αποθήκη (άνετη και ασφαλής το βράδυ η πρόσβαση, γιατί απλά το ήθελα) και κανένα Τενεκέ λάδι, κανένα καφάσι κασέρι, ζαχαρωτά αναψυκτικά κλπ, απλά γιατί εγώ δεν πείνασα μικρός ποτέ.

Το 1987 απεβίωσε ο πατέρας μου, και το πατρικό μας καφενείο το λειτουργούσα εγώ και η μητέρα μου με ικανοποιητικά και για τους δύο έσοδα.

Το έτος 1992 με δανεικά χρήματα από φίλους, αγόρασα αυτό το σπιτάκι που μένω.

Το 1995 παραχωρώ την χρήση του καφενείου στον αδελφό μου (απεβίωσε το έτος 1997, σε ηλικία 3 ετών αφού συναίνεσαν η αδελφή μου (η οποία απεβίωσε τέσσερις μήνες μετά), και ο εν ζωή αδελφός μου για να μπορέσει να σπουδάσει την κόρη του. (λάθος 5, αλλά το πιο δικαιολογημένο).

Το Σεπτέμβριο του 1995 προσλαμβάνομαι (χωρίς χαρτιά) σαν λογιστής (απογευματινή εργασία)σε μία Ο.Ε που έβγαζε τρελά λεφτά, χωρίς καμμία σοβαρή επένδυση (θα μπορούσα και γώ να «βγάλω» καλά λεφτά, απλά και μόνο επειδή κέρδισα την εμπιστοσύνη των αφεντικών και διαχειριζόμουν εγώ τα πάντα. Εμπόριο ήταν και μπορούσα να το κάνω. Αρκέστηκα όμως στα ψίχουλα. (Λάθος 6 )

Το έτος 1997 αγοράζω το πρώτο αυτοκίνητό μου (μεταχειρισμένο- πάλι με δανεικά), το οποίο καταστρέφεται το 2000 (τελικά παραχώρησα την χρήση μετά από επισκευή, στο αδελφό μου)

Το 1998 γινόμαστε Δήμος, γίνομαι το δεξί χέρι του Δημάρχου (σημειωτέον ότι οφείλει κατά γενική ομολογία την εκλογή του σ' εμένα), μου δίνεται η ευχέρεια πλουτισμού , χωρίς να «ματώσει» κανείς άλλα και παλι δεν το κάνω.

Το 2001 αγοράζω δεύτερο αυτοκίνητο (ελαφρώς μεταχειρισμένο) με δάνειο από την ΕΓΝΑΤΙΑ το οποίο κυριολεκτικά με κατέστρεψε (με βγήκε ίσαμε με δύο καινούργια), αναγκάζοντας με να καταφύγω σε πιστωτικές και άλλους τρόπους δανεισμού, για επισκευές αντικαταστάσεις κινητήρων, παράλληλα με τα έξοδα των παιδιών που αρχισαν να είναι περισσότερα λόγω ηλικιών.

Ακολουθεί το 2003 αποχώρηση από την δεύτερη δουλειά για ειδικούς λόγους (

λόγω θανάτου κλπ), και έμεινα να οφείλω αυτοκίνητο, να πληρώνω κάποια έκτακτα έξοδα (καθόλου ευκαταφρόνητα) για τον μεγάλο μου γιό, και παράλληλα λόγω της φύσης της εργασίας του χρειάστηκε να αγοράσουμε και τρίτο αυτοκίνητο πάλι με δάνειο το έτος 2007 . Και έτσι η θηλιά έσφιξε πολύ και είμαι λίγο πριν το τελειωτικό χτύπημα.

Έγινα το 2001, και μέχρι το τέλος 2010 έστω και με τόσο χρέος ήμουν συνεπέστατος με τις υποχρεώσεις μου φθάνοντας στο σημείο να καταβάλλω συνολικά στις Τράπεζες μέχρι και 1200 ευρώ μηνιαίως στερούμενος τα πάντα.

Ηθελα κ. Κοτσάκη να καταλάβετε πως καταστράφηκα, γιατί κάποιοι δεν μπόρεσαν να το καταλάβουν ποτέ .Ισως γιατί δεν τα πάνε καλά με τους αριθμούς.

Σας μιλώ με πόνο ψυχής και απόλυτη ειλικρίνεια (αν ζητήσετε στοιχεία για μένα από όλη την Δημοτική Ενότητα θα εκπλαγείτε για το ήθος μου, την προσφορά μου στην εργασία μου, και γενικά για τον τρόπο ζωής μου)

Δεν καταστράφηκα γιατί υπήρξα χαρτοπαίκτης, γυναικάς, αλήτης, μέθυσος κλπ). Δεν είχα τάσεις για μεγάλη ζωή. (Αυτοκίνητο απέκτησα στα 39 μου και κείνο δανεικό). Μοναδική μου ουσιαστική «διασκέδαση» η επισκέψεις σε διάφορα Μοναστήρια. Μέσα στο κλίμα της ψεύτικης δυστυχώς ευδαιμονίας, και θεωρώντας ότι είμαι και γώ παιδί του σύμπαντος, ήθελα να ζήσω με κάποιες συνθήκες καλύτερες. Με μεγαλύτερη συμμετοχή στα κοινωνικά δρώμενα. Εχω βέβαια ένα μικρό ελλάτωμα (μπορεί να είναι και αιμάτωμα εγκεφάλου). Δεν ήμουν σε θέση να αντικρύσω πεινασμένο, και να μείνω αδρανής λές και γώ ευθύνομαι για την πείνα του. Τέλος πάντων. Το θέμα είναι ότι καταστράφηκα (περισσότερο από φόβο) γιατί μόλις μέναμε κάποιες δόσεις έτρεχα για νέο δανεισμό.

Ίσως να ήμουν ένα διαρκές λάθος και αγανάκτησε ακόμα και ο Θεός με μένα

Ίσως ο χαρακτήρας μου να είναι η συνισταμένη «Θανατηφόρων» αντιλήψεων για τον συνάνθρωπο, για την εντιμότητα, για τον τρόπο απόκτησης χρημάτων (η θεωρία δούλεψε να φάς και κλέψε για να έχεις δυστυχώς συγκρούονταν με τις απόψεις μου). Αργά κατάλαβα ότι ελεημοσύνη ίσον ακτημοσύνη, φιλία ίσον κοροϊδία-φιλαλήθεια ίσον αργός θάνατος και γενικός παραγκωνισμός.

Ένα μόνο ισχύει «Δρυός πεσούσης πάς ανήρ ξυλεύεται»

Με εκτίμηση Πελάτης σας

Υ.Γ Αύριο Θα σας στείλω αντίγραφα 2 δανειακών συμβάσεων που διαθέτω.